

Ko sta mu kmalu zopet prinesla metlic, jih ni maral zastonj, ampak jima jih je plačal kakor drugače kupci v mestu.

Ponošeno obleko svojih otrok je daroval njima. Vselej je bil vesel, kadarkoli je slišal, da sta dečka pridna in da se odlikujeta v modrosti in v plemenitem vedenju.

In v resnici se jima je moralo priznati, da napredujeta v dobrem. Francek je bil prvi v šoli. Vedel se je resno. Hrepenel ni po šalah in burkah. Imel je v glavi druge skrbi. Gospod župnik in učitelji so bili z njim zadovoljni in so ga postavili za zglednika celi šoli.

Kadar ni vedel noben drug učenec odgovora, je rekel gospod učitelj: »Konopasek, pa nam ti povej!«

Konopasek je vstal, pa se odrezal jasno in glasno.

Užival je zavoljo tega Konopasek veliko čast. Da zna delati metlice in da trži z njimi, je bilo znano. Vsi so občudovali njegovo izkušnost in moč. Pa so ga čislali tudi zaradi te lastnosti. Sodili so o njem, da se ne more njim prištevati, ampak odraslim in pametnim ljudem.

Sam brat Peterček ga je imel za strašno brihtnega. Pravil je svojim součencem, da si prinaša iz mesta knjig in jih prebira kar ponoči. On sam se je tudi potrudil, kar se je dalo. Bral je že lepo. Gospodu učitelju je ugajal v vsem. Nikdar ni bil kaznovan. A tako resen učenec ni bil kakor Francek.

Njiju ljubezen do matere ni omahovala. Hotela sta jo preživiti sama, ko bosta večja.

Tako sta pravila: »Midva bova delala, mati bodo pa lepo doma sedeli, nam kuhali pa molili.«

Bog je pa sklenil drugače. Poslal je nad družinico novo nesrečo. Bržkone je imel otroka rad. Zakaj koGAR Bog ljubi, temu pošilja križev.

(Dalje.)

V gozdu.

Prazni, žalostni so gozdi.
Ptičke so jih zapustile,
pod odejo snežno cvetke
žalostno so posahnile.

Hodim po samotnem gozdu
in spominjam se na čase,
ko tu rožice sem trgal
in posnemal ptičkov glase.

Odcvetele cvetke zame,
utihnili ptičkov glasi
in nad moje so življenje
težki se zgrnili časi . . .

Stepin.

